

gjort i §§ 21 og 49, vil man kunne overvinde denne Vanskelighed uden større Besvær. Jeg har før paapeget disse Vanskeligheder, og jeg vil atter hævde, at man kunde selvfølgelig gaa den mest fornuftige og lige Vej, nemlig at etablere en Statsforsikringsanstalt, hvortil man henviste al lovpligtig Forsikring.

Ændringen i § 49 skal jeg ikke modsætte mig, tværtimod anbefale, da den ophæver de sikkert mange Tilfælde, hvor en Borger overhovedet ikke kan tænke sig, at han er blevet Arbejdsgiver med Forsikringspligt, men denne Ændring medfører en Ordning, der ikke kan kaldes helt retfærdig for de øvrige forsikringspligtige. Den ærede Ordfører for Venstre var ogsaa inde derpaa. Der er ganske vist skabt Præcedens i § 21 i den gældende Lov, men derfor bliver det ikke mere retfærdigt. Hvis §§ 21 og 49 vedtages som foreslaaet, vil altsaa Risikoen for de Arbejdere, hvis Arbejdsgivere har undladt at opfylde deres Forsikringspligt, og for de Arbejdere, der beskæftiges som tilfældig Medhjælp, og hvis Arbejdsgivere ikke beskæftiger saadan tilfældig Medhjælp mere end 50 Dage om Aaret, kunne blive overført paa de anerkendte Selskaber og de Arbejdsgivere, der ikke afgiver deres Risiko. Hvor store disse Udgifter vil blive, kan jeg ikke sige, men at der vil blive en Del, er ganske utvivlsomt, og disse Udgifter vil altsaa igen for Selskaberne blive fordelt paa de forskellige Arbejdsgivere, der i Forvejen opfylder deres Forpligtelser. Jeg tror ikke, man vilde gaa den Vej, hvis man havde en Statsforsikringsanstalt i Stedet for Forsikring hos de forskellige private Selskaber.

I Anledning af Ændringen i § 49 er der i § 50 indskudt et nyt Led mellem Arbejderforsikrings-Raadet og Forsikrings-selskaberne, nemlig Statens Ulykkesforsikring, som jeg ikke synes er helt nødvendigt. Statens Ulykkesforsikring skal forskudsvis afholde Udgifterne til denne Ordning, saaledes som det er foreslaaet her i Forslaget, og Udgifterne ved begge disse Paragraffer, 21 og 49, skal fordeles paa de samme Ydere, men hvis Forslaget gennemføres, skal det rekvireres fra to forskellige Steder, fra Arbejderforsikrings-Raadet og fra Statens Ulykkesforsikring. Det vilde være mere naturligt og praktisk at samle det paa eet Sted end at dele det paa to, og jeg synes ikke, der er nogen bydende Nødvendighed for at overlade det til Statens Ulykkesforsikring. Der er saa meget mindre Grund til at benytte dette nye Led, som jeg har hørt, at man omgaas med Planer om at op-

hæve Statens Ulykkesforsikring. Denne Institution blev i sin Tid oprettet som en Centraladministration for Statens lovpligtige Forsikringer, men den Tanke har været drøftet, om det ikke vilde være billigere at lægge dens Virksomhed ud i de forskellige Etater, og da der altsaa er Tvivl om Nyttens og Nødvendigheden af denne Institution, synes jeg ikke, der er nogen Grund til gennem denne Lov at opretholde den, thi jeg er ganske sikker paa, at Arbejderforsikrings-Raadet udmærket godt vil kunne administrere begge de omtalte Paragraffer.

Der vil maaske være en eller anden, der vil finde det underligt, at jeg tager saaledes paa en Institution som Statens Ulykkesforsikring, der maaske kunde være en første Spire til det, jeg ønsker, nemlig en Statsinstitution for lovpligtig Forsikring. Men dette vilde være en Misforstaaelse, thi Statens Ulykkesforsikring har intet at gøre med egentlig Forsikringsvirksomhed og skal heller ikke opfattes som en Indledning hertil. Dette fremgaar ganske tydeligt af den højtærede Ministers Bemærkninger til Ændringerne. Hvis der var Tale om, at dette skulde være en Begyndelse til en Statsanstalt for lovpligtig Forsikring, vilde min Stilling overfor denne Institution være af en ganske anden Karakter. Det er nemlig min Opfattelse, at naar Lovgivningsmagten paalægger Arbejdsgiverne Pligt til at holde deres Arbejdere forsikrede, som en Del af Arbejdernes Løn, bør vi ogsaa skabe de billigst mulige Betingelser derfor. Jeg føler mig overbevist om, at de billigst mulige Betingelser for den lovpligtige Forsikring vilde kunne skabes gennem en Statsforsikringsanstalt. Der har været klaget meget over, at Præmierne, særlig i Aktieselskaberne, er urimelig høje, og det synes paa flere Maader at blive bekræftet. Arbejderforsikrings-Raadets Beretning for 1921 viser adskillige grelle Eksempler, og jeg vil tillade mig at nævne nogle af dem. For Beklædningsindustrien betales der en Præmie af 122 457 Kr., men Skadeudgiften har kun andraget 35 123 Kr. Detailhandelen betaler 200 685 Kr., medens Udgiften har været 63 772 Kr. Engroshandelen betaler 202 427 Kr., Udgiften har været 88 449 Kr. Men det kulminerer ved private Husholdninger, der betaler 424 419 Kr. med en Udgift af 66 737 Kr. Jeg skal kun nævne disse enkelte Eksempler og tillige anføre, at for alle Virksomheder har Præmien været 6 367 183 Kr., medens Udgiften har været 3 527 563 Kr., altsaa omkring Halvparten af Præmierne. Men jeg maa straks tilføje, at i disse Tal er alle Forsikringer og alle